

som den blev. Altsaa først, naar denne Ordning var truffen, kunde Spørgsmaalet om den endelige Ordning komme frem, og i den Henseende har virkelig Consistorium ikke det Allermindste paa sin Samvittighed. Men da nu den ærede Hovedforslagsstiller kom til at optage dette mindre vellykkede Motiv — som jeg troer, man maa kalde det — for at ophæve de separate Fonds, saa kom han ind paa at sige, at det, som var det Forkeerte, var, at der her var opstaaet en heel Mængde „Statsmagter“, som han kaldte det. Der var nu først Universtitet, og saa var der Consistorium, som jo ogsaa nævnes her, og saa sagde han, at, fordi man meente, at Universtitetet maatte have nogen Godtgjørelse for det og det, og Consistorium ogsaa maatte have sin Godtgjørelse for det og det, saa stode her disse „Statsmagter“ overfor hinanden, og dem maatte man see at skaffe sig fra Livet, for at man skulde kunne huske, hvor den egentlige Statsmagt er, og for at der ikke opstod disse smaa Statsmagter, der kunde være ubehagelige for Rigsdagen og til Forsvækkelse for Regjeringen. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds mente jo endog, at Consistorium havde indjaget Cultusministeren en saadan Skræk, at han ikke havde turdet gaae frem; men dette modbevises netop ved denne Sag, hvor man just fra Ministeriets Side er traadt op med megen Bestemthed mod Consistorium. Men iøvrigt synes jeg ikke, at man for Alvor kan holde fast ved den Tanke, at den Omstændighed, at man nævner disse forskjellige Institutioner for at antyde de Interesser, der er Tale om, bevirker, at disse Institutioner blive til Statsmagter. Vi see jo, hvorledes daglig forskjellige Væsen, der dog ere af en ganske anderledes ringe Bessaffenhed end dem, der her omtales, nævnes med Navn, for at antyde, at det er de og de bestemte Interesser, der maa tages Hensyn til; men derfor vil dog Ingen falde paa at tillægge dem Betydningen eller Charakteren af „Statsmagter“ og lade dem have det afgjørende Ord. Det ærede Medlem kom jo ogsaa selv til den Erkjendelse, at, naar Alt kom til Alt, var det ikke dem, men

Men dernæst blev det ærede Medlem foruroliget ved, at de forskjellige Ministerier kom til at staae over for hinanden med lidt forskellige Meninger — ja, det maa man virkelig finde sig i; det er ikke noget Uørt, at de forskellige Ministre kunne komme til ligeoverfor hinanden at staae, om jeg saa maa sige, i en vis Modsetning; men den kan jo løses ved Overenskomst saaledes som her, og den Omstændighed, at Finantsministeren har været bragt med ind i Sagen, synes det mig, at det ærede Medlem fremsfor Alle maatte finde rigtig og naturligt, især naar Taleren er om Kunstacademiet, der ganske vist hører under Cultusministeriet, men som jo dog faaer et aarligt Tilskud af 23,000 Rd. af Statskassen, hvori jo ligger, at det ogsaa for Finantsministeren er af Interesse, hvorledes den fremtidige Opfyldelse af den Trang, der er tilstede ved Kunstacademiet, skal kunne gaae for sig. Jeg troer virkelig, at man ved en nærmere Overveelse — og den kan man anbefale de ærede Herrer at foretage imellem anden og tredje Behandling —, foruden andre gode Grunde til at gaae ind paa Sagen, vil finde, at der fra de forskellige Sider er handlet med megen Energi og Iver for Sagen, og at det er ganske naturligt ved en saa compliceret Sag som denne, at de forskellige Interesser komme til orde ved dem, der nærmere eller fjernere ere satte til at varetage disse Interesser. Forøvrigt skal jeg endnu blot bemærke, at den hele Sag her dreier sig om, hvorvidt man, efter at have gjort alle disse Anstrængelser og faaet en Lov sat igjennem, som udtrykkelig siger, at det er en integrerende Deel af denne Lov, at de 21 Eder Land, der affaaes af Fæstningsterrainen, skulle benyttes til en botanisk Have, saa at det altsaa er bestemt og vedtaget af Lovgivningsmagten, at den botaniske Have skal ligge netop paa dette Sted — hvorvidt man, siger jeg, skulde kaste dette Resultat bort og hengive sig til den Tanke, om man ikke muligen kunde faae den botaniske Have til at ligge paa et ganske andet Sted. Vil man imidlertid forkaste denne Tanke, for dog endelig engang at blive færdig, saa maa man gaae ind paa det, der nu foreligger, og som jo efter Alles Mening er ubispøteligt nødvendigt,